

Arrest

nr. 114 382 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadjiekse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bala Sultanpur, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U stelt 17 jaar oud te zijn. U ging tot de 4de graad naar school. Sinds augustus 2007 werkte uw vader als chauffeur voor het buitenlandse bedrijf Development Alternatives Inc. (DAI) dat bruggen construeerde in verschillende provincies in Afghanistan. Hij vervoerde de werknemers hierbij naar de projecten op de verschillende locaties. Op een dag, rond 12 augustus 2011, werd u rond 23u door 6 talibs benaderd toen u op uw gronden aan het werken was. Ze vroegen uw vaders naam en waar hij werkte. U gaf deze informatie en

ze zeiden dat ze dit al wisten. Ze vroegen u te zeggen tegen uw vader dat hij zijn job moest beëindigen anders zou er hem en zijn familie iets overkomen. Vier dagen later raakte uw vader vermist nadat hij door de taliban meegenomen werd in Kunar. De taliban zond u een tekstbericht op uw GSM (SMS) waarin stond dat jullie hem niet meer zouden zien en dat ze met u hetzelfde zouden doen als u dezelfde job zou uitoefenen. Hierop besloot uw moeder dat u het land moest verlaten. Op 31 augustus 2011 verliet u Afghanistan en reisde naar Griekenland, waar u 16 maanden verbleef, tot u een mogelijkheid vond om door te reizen. Op 25 februari 2013 kwam u aan in België, u vroeg 2 dagen later asiel aan. U vreest bij terugkeer door de taliban vervolgd te worden. Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten voor: Uw taskara, een bevestiging van het ophalen van uw taskara, een brief van de dorpsouderen, een werkbadge van uw vaders werk bij 'DAI' en een foto van uw vader en een collega.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. U heeft de door u ingeroepen vervolgingsfeiten immers niet aannemelijk gemaakt. Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd en de door u neergelegde taskara. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 5 maart 2013 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2°; 6 § 2, 1°; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoont dat u een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Aan uw verklaring minderjarig te zijn en aan de bewijswaarde van de door u neergelegde taskara, uitgereikt op 20 Hamal 1392 (9 april 2013) waarin wordt gesteld dat u in 1392 (2013/2014) 16,5 jaar bent, kan dus geen geloof worden gehecht. Verder heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de taliban uw vader zouden ontvoerd hebben. U geeft aan dat de taliban u op een avond, vier dagen voor ze uw vader ontvoerden, benaderden in uw dorp en vroegen wie uw vader was en waar hij werkte (CGVS, p. 13). Ze zeiden u toen dat uw vader zijn job moest beëindigen omdat hij en zijn gezin anders in gevaar zouden komen (CGVS, p. 13). Dat de taliban naar u toe zouden komen – en niet naar uw vader – met een aankondiging en een dreigement dat naar uw vader gericht was, is merkwaardig. U stelt dat ze net u benaderden omdat ze de kans niet hadden uw vader zelf te benaderen (CGVS, p. 15). Dit komt niet geloofwaardig over. U verklaarde eerder in uw gehoor al dat hij normaal gezien elke dag na zijn werk terug naar huis kwam en dat hij, zelfs al ging hij naar verder afgelegen projecten, dan toch op donderdag terug naar huis keerde (CGVS, p. 8). Ook verklaarde u dat u vermoedde dat 2 van de 6 mannen die u benaderden Mawlawi Hayat en Qari Zaman zouden zijn, mannen die uw vader kenden omdat ze in dezelfde streek woonden (CGVS, p. 14). Dat de Taliban uw vader niet persoonlijk konden benaderen houdt dus geen steek. Trouwens, het feit dat ze hem zouden ontvoerd hebben in Kunar – u geeft hierbij aan zelf niet te weten waar hij verbleef (CGVS, p. 16, p. 8) – zou erop wijzen dat de taliban erg goed op de hoogte was van waar uw vader zich bevond. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt geeft u aan dat de taliban hem vond omdat ze overal een netwerk hebben (CGVS, p. 15), wat weerom strijdig is met uw eerdere bewering dat ze u moesten benaderen omdat ze uw vader niet konden benaderen. Men mag er in elk geval enerzijds van uitgaan dat, moesten de taliban uw vader werkelijk willen ontvoeren of vermoorden, deze dat niet zouden aankondigen door enkele dagen ervoor zijn zoon op de hoogte te stellen. Op deze manier zouden ze uw vader immers de kans kunnen geven te ontsnappen aan hen. Anderzijds is het vreemd dat, indien de taliban gewoon wilde dat uw vader zou stoppen met zijn werk, ze hierbij geen termijn opgaven tegen wanneer hij zijn job zou moeten stoppen (CGVS, p. 16) en hem al 4 dagen na de eerste waarschuwing zouden ontvoerd hebben zonder hem de kans te geven in te gaan op hun voorstel. Het gebrek aan logische samenhang ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien is het niet aannemelijk dat, indien die talibs uit uw streek, Mawlawi Hayat en Qari Zaman, uw vader kenden en ze dus reeds wisten waar hij werkte, ze pas na 4 jaar toenadering tot hem zochten. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat ze de kans misschien niet hadden achter uw vader te gaan (CGVS, p. 14). Moesten de taliban het werkelijk op uw vader gemunt hebben, mag men ervan uitgaan dat ze niet pas na 4 jaar toenadering zouden gezocht hebben. Verder weet u zeer weinig te vertellen over de omstandigheden waarin uw vader ontvoerd werd. Zo weet u in de eerste plaats niet in waar in Kunar uw vader zich op dat moment bevond (CGVS, p. 16). Men mag er hierbij vanuit gaan dat, indien uw vader werkelijk ontvoerd werd door de taliban, u op zijn minst zou kunnen vertellen waar dit incident gebeurde. U geeft aan dat zijn collega's enkel vertelden dat het incident rond middernacht plaatsvond en dat iedereen was kunnen ontsnappen behalve uw vader (CGVS, p. 16). Wanneer u ook hier naar de details gevraagd wordt, namelijk hoe het komt dat enkel uw

vader niet is kunnen ontkomen, geeft u ook hier te kennen dat u niets over de details weet, de ingenieurs zouden enkel gezegd hebben dat ze op het dak sliepen, dat de Taliban binnen kwam en dat ze uw vader meenamen (CGVS, p. 16). Dat u, indien uw vader werkelijk ontvoerd zou zijn, niet eens naar de exacte omstandigheden waarin uw vader ontvoerd is geïnformeerd zou hebben, is hierbij hoogst onwaarschijnlijk. Ook het feit op zich, dat de Taliban een overval zou plegen op een team ingenieurs van DAI maar enkel de chauffeur zouden meenemen, komt hoogst onwaarschijnlijk over. Tenslotte kunnen de bewijsstukken die u neerlegt om aan te tonen dat uw vader (nog) bij DAI werkzaam was, niet overtuigen. U legt de volgens u meest recente werkbadge van uw vader neer (CGVS, p. 6). Volgens uw verklaringen werd uw vader op 16 augustus 2011 ontvoerd door de Taliban. Echter de werkbadge die u voorlegt is slechts geldig tot 30 juni 2009. Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat deze werkbadge reeds vervallen was op het moment dat uw vader er nog steeds werkte, verklaart u dat ze niet meer hernieuwd werd. (CGVS, p. 6). Wanneer gevraagd wordt waarom niet, zegt u dat niet te weten maar beweert u dat dit zeker zijn laatste was. De badge ziet er trouwens nogal amateuristisch uit. Het gaat over twee slordig uitgeknipte computerprints die gemakkelijk na te maken zijn en die tussen twee slordig uitgeknipte plastic vellen zijn gekleefd. De badge bevat geen enkel veiligheidskenmerk. De foto die u voorlegt is evenmin in staat het profiel van uw vader als chauffeur voor een Amerikaanse firma te onderbouwen. De foto toont namelijk twee mannen, voor een anonieme auto, die eender wie zouden kunnen zijn en er is ook nergens op de foto een aanwijzing dat deze mannen voor een Amerikaanse firma zouden werken. Moest uw vader werkelijk jarenlang en tot in 2011 voor DAI gewerkt hebben mag worden verwacht dat daar meer doorslaggevende bewijzen van zouden bestaan. Gezien u nog steeds regelmatig contact hebt met uw familie in Afghanistan is er geen enkele reden waarom u deze bewijzen niet zou kunnen voorleggen. Er kunnen dan ook ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw vader (nog) voor DAI werkte. Omwille van de bovenstaande redenen wordt geconcludeerd dat de door u ingeroepen feiten in verband met uw vader, niet aannemelijk zijn gemaakt. Hieruit volgt dat het evenmin aannemelijk is dat de Taliban u omwille van deze redenen zou viseren. Uw verklaringen omtrent de intentie van de Taliban om u te viseren komen echter ook op zich ongeloofwaardig over. Zo stelt u het land te hebben moeten verklaren omdat de Taliban u wil vermoorden of aanvallen. U zou dit hebben afgeleid uit een SMS die u ontving waarin stond dat uw vader was ontvoerd en dat u hetzelfde zou overkomen indien u dezelfde job zou uitoefenen als uw vader (CGVS, p. 17). Echter, u deed helemaal niet dezelfde job als uw vader, u was immers boer op uw gronden. U geeft ook aan dat u niet de ambitie had om deze job ooit uit te oefenen (CGVS, p. 5). Uit de beweerde SMS kan dus bezwaarlijk worden afgeleid dat de Taliban u wilden aanvallen of vermoorden. De elementen die aan de basis zouden liggen van uw vrees voor vervolging worden niet aannemelijk bevonden en kunnen aldus niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a of b, van de Vreemdelingenwet. De nog niet besproken documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara en de bevestiging van de ontvangst van uw taskara betreffen enkel uw identiteit en herkomst maar houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven. De door u neergelegde brief van de dorpsouderen bevestigt het zogenaamde feit dat u door de Taliban vervolgd zou worden indien u dezelfde job als uw vader zou uitoefenen maar is onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de hierboven gedane negatieve vaststellingen in verband met uw geloofwaardigheid. Hierbij dient er verwezen te worden naar de aan uw dossier toegevoegde informatie van het CGVS waaruit blijkt dat er een ernstige problematiek bestaat van vervalste of op corrupte wijze verkregen Afghaanse documenten. In dat kader moet nogmaals worden verwezen naar de hoger aangehaalde contradictie tussen de informatie op uw taskara en het leeftijdsonderzoek dat u in België onderging. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U kan aan de veiligheidsproblemen in uw district immers ontkomen door u in Jalalabad te vestigen. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen

aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U stelt dat u tot de 4de graad naar school ging, tot 3 jaar voor uw vertrek, en nadien op de landbouwgronden van uw vader werkte (CGVS, p. 12). U geeft ook aan dat u voor de inkopen zorgde voor uw familie (CGVS, p. 12) en hiervoor één keer per maand naar Jalalabad ging, wat aangeeft dat u de stad kende. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat jullie gronden, die door een pachter worden bewerkt, voldoende opbrengen om zowel uw familie van een inkomen te voorzien als de reis naar Europa terug te betalen. Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient verder te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Verder kan het CGVS slechts vaststellen dat u door uw eigen verklaringen betreffende uw leeftijd, het CGVS verhindert om een correct beeld te krijgen van uw werkelijke socio-economische positie in Afghanistan. Er dient dan ook te worden besloten dat de stad Jalalabad een veilig en redelijk alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Nangarhar en dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon, en bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 1, 2 van het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt.

2.1.2. Stukken

Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 toegevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Het relaas is immers gespeend van elke logica.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat het niet geloofwaardig is dat de taliban zich tot verzoeker en niet tot zijn vader richtten met de boodschap dat zijn vader zijn job moest beëindigen omdat hij en zijn gezin anders in gevaar zouden komen, terwijl het feit dat de taliban verzoekers vader in Kunar ontvoerden erop wijst dat de taliban erg goed op de hoogte waren van waar zijn vader zich bevond.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het vreemd is dat de taliban geen termijn opgaven tegen wanneer verzoekers vader met zijn job zou moeten stoppen en dat ze hem al vier dagen na de eerste waarschuwing zouden ontvoerd hebben zonder hem de kans te geven in te gaan op hun voorstel.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het niet aannemelijk is dat de taliban pas na vier jaar toenadering tot hem zochten, terwijl de taliban verzoekers vader kenden en ze dus reeds wisten waar hij werkte.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de taliban een overval zouden plegen op een team ingenieurs van DAI maar enkel de chauffeur zouden meenemen.

Verzoeker betwist al deze vaststellingen niet in zijn verzoekschrift. Hij wijst er enkel op dat hij zeer jong is en zeer laag geschoold. Dit kan echter het totale gebrek aan logica in zijn asielrelaas niet verklaren. Bovendien is verzoeker niet eens zeer jong en zeer laag geschoold. Uit het administratief dossier blijkt immers dat een geneeskundig onderzoek heeft aangetoond dat verzoeker op het ogenblik van het gehoor minstens 18 jaar oud was en wellicht ouder. Bovendien heeft verzoeker verklaard dat hij tot de vierde graad naar school is gegaan.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beschikt immers over een redelijk en veilig binnenlands beschermingsalternatief in het district Jalalabad.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013. Volgens deze richtlijnen is een binnenlands vestigingsalternatief redelijk als verwacht kan worden dat de betrokkene in het gebied waarin hij zich wil vestigen op betekenisvolle steun kan rekenen van zijn familie, gemeenschap of stam. Deze voorwaarde vervalt echter voor mannelijke alleenstaanden en gehuwden die in staat zijn om te werken en die zich kunnen vestigen in stedelijke of halfstedelijke

gebieden die onder regeringscontrole staan en die over voldoende infrastructuur beschikken en over voldoende mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een meerderjarige man is die tot de vierde graad naar school is gegaan. Zijn familie beschikt over gronden die door een pachter worden bewerkt. Het gezin leefde van de opbrengst van die gronden en van het loon van verzoekers vader. Verzoeker hoefde zelf niet te werken (gehoorverslag, 10-12). Zijn oom betaalde 12.000 dollar aan een smokkelaar om verzoeker het land uit te brengen (verklaring, vraag 35). Er kan dus worden van uitgegaan dat verzoekers familie over voldoende inkomsten beschikt om verzoeker te ondersteunen als hij zich in Jalalabad vestigt.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Jalalabad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de situatie in het district Jalalabad relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de stad Kaboel. Uit de informatie blijkt immers dat de stad Kaboel veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kaboel naar Jalalabad is het grootste probleem de onveilige verkeerssituatie, die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag, een verouderd wagenpark en het toegenomen verkeer. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar meestal 's nachts, hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (*subject related briefing "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse"*, 21 maart 2013, 22-24).

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat uit verscheidene krantenartikels blijkt dat er in 2012 nog te veel gewone burgerslachtoffers vielen in Jalalabad en dat de veiligheidssituatie er dus niet optimaal is. De Raad stelt echter vast dat verzoeker aan zijn verzoekschrift geen krantenartikels heeft toegevoegd.

Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in het district Jalalabad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat burgers in het district Jalalabad op dit ogenblik een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER